

ת"פ 36303/06/13 - מדינת ישראל נגד נור אלדין עמירה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 36303-06-13 מדינת ישראל נ' עמירה
בפני כב' השופטת חנה מרים לומפ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נור אלדין עמירה

הנאשם

נוכחים

ב"כ המאשימה עו"ד

הנאשם וב"כ עו"ד אנואר באשיר

מתורגמן בית המשפט לערבית

הכרעת דין

בהתאם להוראת סעיף 182 בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם, וזאת מחמת הספק, מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תגרה במקום ציבורי לפי סעיף 191 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), עבירה של החזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186 לחוק ועבירה של פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335 לחוק. בדיון שהתקיים ביום 16.2.14 נעתרתי לבקשת ב"כ המאשימה לתקן את כתב האישום כך שלנאשם יוחסו שתי עבירות של פציעה בנסיבות מחמירות (ר' פרוט' מיום 16.2.14 עמ' 7 ש' 22 - עמ' 8 ש' 4).

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 6.6.13, סמוך לשעה 22:55, בקרבת קופת חולים לאומית שבמרכז כפר צור באהר בירושלים (להלן: "**המקום**"), השתתף הנאשם בתגרה במקום ציבורי (להלן "**התגרה**"). הרקע לתגרה היה סכסוך בין משפחת הנאשם לבין משפחת אטרש בנוגע לנכס מקרקעין המשמש כבית ספר במקום (להלן: "**המבנה**").

3. על פי הנטען, הנאשם תקף שלא כדין את איימן אטרש (להלן: "איימן") ואת חלימי אטרש (להלן: "חלימי"). כמו כן פצע הנאשם, תוך שימוש בנשק קר, את ג'לאל אטרש (להלן: "ג'לאל") ואת טארק אטרש (להלן: "טארק") (להלן כולם ביחד: "המתלוננים") להלן ג'לאל וטארק ביחד: "הפצועים").

בכתב האישום נטען כי נוכח דרישתם של חלימי ואיימן למנוע תלייתו של שלט על המבנה, החלה תגרה, במהלכה עלה חלימי על גג רכב שחנה בסמוך והודיע לעוברים ולשבים כי לא ייתן שביתו יילקח, או אז הנאשם יחד עם אחיו חליל עמירה (להלן: "אחי הנאשם"), הגיעו לעברו של חלימי וביקשו להורידו. למקום הגיעו טארק וג'לאל, כאשר ג'לאל נעמד חוצץ בין הרכב עליו עמד חלימי לבין הנאשם ואחיו, תוך שהוא הודף את הנאשם ואחיו מהמקום. בהמשך, תפס הנאשם ברגלו של חלימי והפילו על הרצפה תוך כדי שהנאשם ואחרים מושכים אותו לסמטה סמוכה.

על פי הנטען, בשלב כלשהו במהלך התגרה דקר הנאשם באמצעות סכין את ג'לאל בצד ימין של בטנו התחתונה וכן דקר באמצעות סכין את טארק מתחת לבית השחי משמאל. כתוצאה מהדקירה טארק דימם מפצע באורך של כ- 3 ס"מ עם המטומה תת עורית, הסתחרר ונפל על הרצפה ופונה לבית החולים שערי צדק. כמו כן ג'לאל דימם מפצע באורך של כ- 2 ס"מ, נפל על ברכיו ופונה לבית החולים הדסה עין כרם.

תשובת הנאשם לאישום ויריעת המחלוקת

4. הנאשם הכחיש מכול וכל כי החזיק סכין ודקר את הפצועים ומסר את תשובתו לכתב האישום. לדבריו מדובר בסכסוך עתיק השורר בין עמותת הצדקה של הכפר המייצגת את כל משפחות הכפר לבין משפחת המתלוננים. הנאשם הודה כי במסגרת אותו סכסוך החלה במועד ובמקום המצוינים בכתב האישום תגרה, אלא שלגרסתו הגיע למקום לאחר שכבר החלה התגרה וחלקו באירוע היה פאסיבי בלבד, שכן ניסה להפריד ולהרחיק את המשתתפים.

לגרסת הנאשם ראה את חלימי עומד על רכב ומאיים על המתקהלים בסכין ומאחר שחש כי קיימת סכנה ביקש מנאשם להרחיק את חלימי מהמקום, וניסה להורידו מהרכב עליו עמד. הנאשם אישר כי לצורך כך ועל מנת להתגונן מהסכין שהיתה בידו של חלימי הוא השתמש בחגורה.

5. אין מחלוקת בין הצדדים על עצם קרות האירוע, אין מחלוקת על כך שהמתלוננים הותקפו וכי טארק וג'לאל נדקרו. השאלה העומדת להכרעה בתיק זה הינה האם הנאשם החזיק סכין במהלך התגרה והאם הוא זה אשר דקר את טארק וג'לאל.

ראיות הצדדים

ראיות התביעה

6. מטעם התביעה העידו המתלוננים.

עמוד 2

א. **איימן** סיפר בבית משפט על הרקע לתגרה. לדבריו הגיע למקום בעקבות המון אנשים שהתקבצו בסמוך למבנה וזאת במטרה לתלות שלטים בהם נכתב כי המבנה שייך לוואקף המוסלמי בעוד שהבית שייך לאביו ולסבו. איימן העיד כי בין ההמון היו המוכתר וראש ועדת הצדקה והוא פנה אליהם על מנת שלא יתלו את השלט על המבנה. איימן אישר כי סבו של הנאשם הינו השיח' חליל עמירה (להלן: "**סבו של הנאשם**"). איימן העיד כי לאחר שטארק וג'לאל נדקרו, הוא רצה להגיע אל האדם שהיה במקום עם הסכין אולם בשל ההמון שהיה במקום לא הצליח. איימן טען כי לא ראה מי דקר את הפצועים (ר' עמ' 9 ש' 16), וציין כי ראה אדם עם סכין: "**בדרך לקופת חולים ראיתי בן אדם על האוטו, אני קודם ראיתי את האדם הזה ליד צפרדע הזבל עם הסכין ביד ובדרך לקופת החולים ראיתי בן אדם שעלה על רכב ונראה בפאניקה והיתה לו ביד סכין. לא ידעתי מי הוא אבל המשכתי ללכת כדי להכנס לקופת החולים**" (שם ש' 17-20).

לדברי איימן טארק אמר לו כי אדם בשם אסמעיל דקר אותו ואילו ג'לאל לא ידע את זהות הדוקר. איימן סיפר כי ראה מספר אנשים מחזיקים בסכין אולם הוא הדגיש כי אינו מכיר אותם בהמשך נאמר לו כי מדובר באיסמעיל ונור (הנאשם), לדבריו הוא אינו מכיר אותם לא בשמותיהם ולא על פי מראם (שם ש' 28-29). איימן שב סיפר כי לא ראה מי דקר את הפצועים, אולם עמד על כך שראה את הפצועים נפגעים ואף ראה אדם בתוך ההמון אוחז סכין. איימן הוסיף כי הסכין היתה מגואלת בדם או מעגבניות תוך שהוא מציין כי לא בדק זאת (שם ש' 31). ביחס לתיאור הסכין ציין איימן כי להב הסכין היה באורך של פחות מאצבעו תוך שהוא מדגים אורך של כ- 7 ס"מ (ר' עמ' 10 ש' 5). איימן אישר כי סבו של הנאשם שילם לפצועים 50,000 ₪ והוא אף חתם על כך שלא יתנקם במשפחת הנאשם ושהוא מוותר על זכויותיו.

ב"כ המאשימה, ביקש מבית המשפט להכריז על העד כעד עוין, בשל סתירות מהותיות שהתגלו בין דברי העד בהודעותיו במשטרה לדבריו בבית המשפט. בעקבות סתירות אלה התרתי לב"כ המאשימה לחקור את איימן בחקירה נגדית. בחקירתו הנגדית נשאל איימן מדוע בחקירתו במשטרה מסר כי ראה את הנאשם אוחז בסכין וכן מדוע העיד בהודעתו כי ראה את הנאשם עולה לגג רכב כשהוא מניף בידו האחת סכין ובידו השניה חגורה וזה השיב: "**זה לא נכון בגלל שאני חשבתי שזה נור או איסמעיל או עאבד, הם דומים ואני לא מכיר אותם ואמרתי את השם נור לפי מה שאמרו לי**" (ר' עמ' 11 ש' 3-4).

במהלך חקירתו הנגדית לא הכחיש איימן כי אמר את הדברים במשטרה, אלא מסר הסבר לפיו העיד כך לאחר שנאמר לו כי הנאשם הוא אשר דקר והוסיף כי כעס על סבו של הנאשם: "**אמרתי את זה לשוטר וזה היה בגלל סיבה מסוימת בגלל שהמוכתר השיח' עמירה התלונן עלי במשטרה והזמינו אותי לחקירה ושאלו אותי איך אני מרים יד על הראש של הכפר ומאד כעסתי כי לא פגעתי בו ואמרתי את המילים מרוב כעס**" (שם ש' 12-14).

איימן שב וחזר על כך כי אמר את שמו של הנאשם רק מאחר שנתבקש להגיד כך: "**ככה אמרו לי שזה השם שלו. אם אני שומע מ-100 אנשים שזה נור אני אגיד נור. אני לא מכיר אותו**" ובהמשך מסביר כי משנעשתה סולחה בין הצדדים אין לו עניין להפליל את הנאשם:

"ש. אתה נשאל אם תוכל לתאר את הסכין שהחזיק נור ואתה אומר אורך הסכין בערך 8 ס"מ או קצת יותר ושאר הידית היתה ביד שלו ואותה לא ראיתי. הסכין היתה בצבע כסף. ת. הראיה שלי לא כל כך טובה. אמרתי לו מה שחשבתי. בזמנו הייתי בכעס ובן אדם שדיבר עלי והתלונן נגדי במשטרה אז בגלל זה רציתי לעשות לו תלונה נגד. והיה ממנו דם ועכשיו אנחנו עשינו סולחה ואני לא אויב שלו ואין לי שום דבר נגדו והוא לא פגע בי ולא הרים עלי יד" (ר' עמ' 12 ש' 6-10).

לאורך כל חקירתו הנגדית של ב"כ המאשימה, לא חזר בו איימן מהדברים אשר מסר בהודעתו, אלא שב וטען כי אמר את הדברים כי כך נאמר לו ולא כי כך ראה וכי אינו בטוח שהנאשם הוא זה אשר דקר את הפצועים (ר' עמ' 11 ש' 3-4, ש' 9, ש' 19, ש' 29, עמ' 12 ש' 4-5, ש' 8, ש' 16, ש' 19, ש' 27, ש' 30, עמ' 13 ש' 4, ש' 11-12).

בחקירתו הנגדית לב"כ הנאשם אישר איימן כי לא ראה מי דקר את הפצועים:

"ש. אתה במשטרה אמרת שלא ידעת שטארק נדקר.

ת. נכון, לא ידעתי שטארק נדקר. רק כשהרמתי אותו מהרצפה ראיתי דם. לא ראיתי מי דקר את טארק.

ש. נכון שלא ראית מי דקר את ג'לאל.

ת. לא ראיתי. אני אומר לך אם הייתי בטוח, הייתי אומר את האמת. שאני נשבע לאלוהים אני לא יכול לשקר. אני שמעתי מאנשים" (ר' עמ' 16 ש' 28-29 עמ' 17 ש' 2).

ב. חלימי, בשונה מעדותו של איימן, זיהה את הנאשם וידע לספר כי הוא זה אשר משך אותו במהלך התגרה:

"ש. מי משך אותך.

ת. נור.

ש. מי זה נור.

ת. נור מוחמד חליל.

ש. איפה נור היום.

ת. זה נור, מצביע על הנאשם, ומשיב - יש לו אח שמאוד דומה לו. לא יודע את שמו" (ר' עמ' 19 ש' 30-31 עמ' 20 ש' 2).

יחד עם זאת הוא עמד על כך שלא ראה כי הפצועים נדקרו וכי אם יעיד אחרת יהיה מדובר בעדות שקר:

"...אחרי שירדתי ליד הסולם, הרחקתי את השיח חליל מלידי, והנערים הרחיקו אותי, הם החזירו אותי שוב לכניסה לבית, באיזור שמסומן 2 שמעתי ג'לאל וטארק נדקרו. אני לא ראיתי את זה. למה אני אומר שאני לא עד, אני איש דתי. לא ראיתי. היתה המולה, ההמולה היתה ליד המקום המסומן 2. אם אני ראיתי ואמרתי שלא ראיתי אני עד שקר" (ההדגשות שלי ח.מ.ל) (ר' עמ' 20 ש' 14-17).

ובהמשך:

"האירוע הזה אני לא עד בו. אני הותקפתי. לא ראיתי בעיניים. שמעתי אמרו לי שדקרו אותם. אני לא מתכוון לצאת עד שקר לא לכאן ולא לכאן.
ש. את מי ראית מחזיק סכין ביד.
ת. לא ראיתי אף אחד שמחזיק סכין. שמעתי מנור וראיתי בסרטון שנור ומחמוד אטון שניהם משכו אחד את השני בווידאו. לא ראיתי סכין" (שם ש' 25-23).

בשל דבריו אלה של חלימי, ביקש ב"כ המאשימה להכריז על העד עוין ולחקור אותו בחקירה נגדית. בתשובותיו לשאלות ב"כ המאשימה המשיך חלימי לעמוד על כך שלא ראה סכין במקום ולטעון כי גרסתו במשטרה היתה בגדר סברה, אולם בפועל לא ראה מי דקר (ר' עמ' 21 ש' 29- עמ' 2 ש' 1 וכן עמ' 22 ש' 6-8). חלימי אישר את תוכן הודעותיו, אלא שחזר בו מהאמור בהן תוך שהוא טוען כי דבריו בבית המשפט הם דברי אמת: " לא מעניין אותי מה אמרתי בהודעה. אני במשטרה יכול להגיד מה שאני רוצה אבל פה בבית המשפט אני אומר רק את האמת" (שם ש' 11-10). משכך ביקש ב"כ המאשימה לקבל את הודעותיו בהתאם להוראות סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971(להלן: "פקודת הראיות"), שכן הודעותיו סותרות באופן מהותי את דבריו בבית משפט. ההודעות התקבלו וסומנו **ת/2 ו- ת/3**, שכן התקיימו לגביהן תנאי סעיף 10א לפקודת הראיות; מתן האמרות הוכח בבית המשפט. העד אישר את מתן העדות והעיד בבית המשפט וכן ניתנה לסניגור אפשרות לחקרו.

חלימי מסר שתי הודעות במשטרה

הודעה ת/2, מיום 9.6.12 הודעה זו נגבתה שלושה ימים לאחר האירוע, בהודעה זו סיפר חלימי על התגרה. במהלך דבריו, כאשר העיד על שארע באופן חופשי וללא שאלות מדריכות סיפר חלימי על הדקירה וציין את שמו של הנאשם כמי שמשך לו ברגל:

"...ואז בא נור עמירה ותפס אותי ברגל שלי ומשך אותי רצה להפיל אותי ואך שהוא הפיל אותי מהרכב אני דחפתי אותו ואמרתי לו תלך מכאן אחר כך משכו אותי למטה כדי להרחיק אותי מהמצלמות אחרי שלוש ארבע דקות ראיתי שניים דקורים וזה כל מה שהיה" (ר' ת/2 ש' 10-12).

בהודעתו מאשר חלימי כי הנאשם היה עם סכין במהלך הקטטה:

"ש. מי היה עם סכין?

ת. נור, ראיתי אותו עם סכין עומד על גג רכב בכניסה למרכז בריאות לאומית" (שם ש' 36-37).

וכאשר נשאל אם ראה מי דקר את הפצועים הוא משיב בשלילה (שם ש' 47 וכן ש' 58).

הודעה ת/3 מיום 12.6.13 מדובר בהודעה שנגבתה הכשבוע לאחר האירוע. בתחילת החקירה, התבקש חלימי לצפות בסרטון המתעד את מקום האירוע ולספר את שהוא רואה. חלימי סיפר כי ראה את אחי הנאשם תופס בצווארו ומנסה להכותו וכן את הנאשם מושך ברגלו. כאשר נשאל חלימי אם ראה מי דקר את הפצועים השיב כי לא ניתן לראות במצלמות, שכן הדקירה ארעה בסמטה ללא מצלמות (ר' ת/3 ש' 8).

עמוד 5

כאשר נשאל חלימי בשנית אם ראה מי דקר את הפצועים הוא השיב: "כן, זה היה נור, ניתן לראות במצלמות לקראת סוף הצילומים כי אחרי הדקירה מוציאים את נור ולוקחים אותו והוא עולה על האוטו ליד קופת החולים ואז ניתן לראות שיש לו ביד סכין" (שם ש' 23-24).

בחקירתו הנגדית לב"כ הנאשם שב וחזר העד על גרסתו לפיה לא ראה מי דקר את הפצועים וכי לא ראה את הנאשם מחזיק סכין ואם אמר כן זאת מאחר וכך נאמר לו:

"ש. בשורה 46 אתה אומר, כשנשאלת האם ראית מי דקר את ג'לאל וטארק אמרת לא.

ת. אנחנו טוחנים מים אמרתי כבר שלא.

ש. גם בשורה 58 שורה 3 כשנשאלת שוב על ידי השוטר, מי דקר את גלאל וטארק אתה

ענית אני לא יודע מי דקר זה נכון.

ת. שוב, אני אמרתי שלא ראיתי. אני לא ראיתי בעיניים כמו שאני יכול לראות את היד שלי,

ולכן אני לא ראיתי.

לשאלת בית המשפט : האם ראית מישהו שמחזיק סכין.

ת. אולי אמרתי פה מילים שם מילים, שמעתי דברים ואני הייתי המותקף וחיברתי את

הדברים. אבל לא ראיתי אף אחד עם סכין (ר' עמ' 25 ש' 24-32).

ובהמשך:

"ש. ראית את נור, הנאשם מחזיק ביד שלו סכין.

ת. אני לא ראיתי.

ש. אז תסביר לנו איך במשטרה אמרת בעדותך, שנור החזיק סכין.

ת. ראיתי את נור משתולל מעל האוטו מרחוק, אמרו לי שהוא מחזיק סכין ועשיתי אחד ועוד

אחד.

בעין לא ראיתי" (ר' עמ' 26 ש' 19-22).

חלימי אישר כי ידע שבין הצדדים נערכה סולחה, אולם בחקירה חוזרת לב"כ המאשימה הסביר כי לא נכלל בסולחה וכי בינו לבין ועד הצדקה קיים סכסוך גדול ביותר ומשכך הוא מבוקש.

ג. טארק סיפר כי הגיע למקום בעקבות צעקות ששמע. לדבריו כאשר הגיע, ראה אנשים תוקפים את

ג'לאל. טארק ציין כי ידע שנדקר רק לאחר שהרגיש חום בצדו השמאלי של גופו וכאשר הניח את ידו

ראה דם. לדבריו הוא אינו יודע מי דקר אותו.

בחקירתו הנגדית ציין טארק כי המקום בו נדקר סמוך למקום בו רצו לתלות את השלט ולמקום בו עמד

הסולם והעריך כי נדקר כשלושה מטרים משם (ר' עמ' 28 ש' 10). טארק ציין כי ברגע הדקירה ראה רק

את אחיו של הנאשם במקום. לדבריו המקום היה חשוך ולא היה עסוק בלחפש אנשים (שם ש' 24-26).

טארק ציין כי לא ראה את הנאשם ולשאלת בית המשפט אישר כי הוא מכיר את הנאשם כשכן וכי הוא חבר

של אחיו של הנאשם. (שם ש' 29-31). טארק אישר כי קיבל ממכובדי הכפר 50,000 ₪ שניתנו לו ולג'לאל

בשל הדקירה והסכסוך שהיה ביניהם (ר' עמ' 29 ש' 19-22).

ד. **ג'לאל** העיד כי הוא אינו יודע מי דקר אותו: **"...ירדתי למטה, היו הרבה אנשים. אני וחליל קיללנו אחד את השני. אני הייתי בירידה וכולם בעליה. ירדו אלי כולם ובא אחד ונתן לי דקירה וברח ולא זיהיתי מי הוא בכלל"** (ר' עמ' 30 ש' 26-28). ג'לאל סיפר כי לאחר הדקירה נלקח לקופת חולים במקום וכי שם ראה את מי שהשתתף בתגרה עם חגורות. העד הוסיף כי היה לו חשד כי הנאשם מחזיק סכין, אולם חזר על דבריו כי הוא לא יודע את זהות הדוקר (ר' עמ' 31 ש' 6).

ב"כ המאשימה ביקש להכריז אף על ג'לאל עד עוין ולאפשר לו לחקור אותו בחקירה נגדית תוך שהוא מפנה להודעתו במשטרה מיום 7.6.13 ש' 18-19 שם טען ג'לאל כי ראה על גג הרכב אדם עם חגורה וידע כי זה מי שדקר אותו וכן להודעתו מיום 9.6.13 ש' 12 שם השיב לשאלת החוקר כי הנאשם ואחיו הם אלה שתקפו אותו. כמו כן בש' 15 לאותה הודעה הוא ציין כי הנאשם ברח (ר' עמ' 31 ש' 9-13).

למשמע דברי ב"כ המאשימה התפרץ ג'לאל וטען כלל לא ראה את הנאשם: **"לא ראיתי את נור. ראיתי מישהו דוקר אותי"** (שם ש' 15). בהמשך ולאחר ששמע את הסתירות עליהם הצביע ב"כ המאשימה פנה מיוזמתו והסביר כי כאשר היה בבית החולים לא ידע מי דקר אותו: **"כשהייתי בבית חולים לא ידעתי מי דקר אותי. כשחזרתי ראיתי את הוידאו בדיוק מי תפס אותי ומי דקר אותי ונתן לי מכות בכביש. באותו רגע לא ידעתי ולכן נתתי את העדות שנתתי"** (שם ש' 21-22) ב"כ הנאשם התנגד לבקשה להכריז על העד עוין, והפנה להודעתו הראשונה מיום 7.6.13 ש' 23 בה ציין ג'לאל כי: **"כך סיפרו לו. היה מלא אנשים. לא ידעתי מה קורה"** (שם ש' 28-29). ב"כ הנאשם ציין כי אמנם קימות סתירות בין דברי העד במשטרה לדבריו בבית המשפט אולם לא ניתן לומר כי העד חזר בו מהדברים שמסר במשטרה.

לאחר ששמעתי את ב"כ הצדדים, התרתי לב"כ המאשימה לחקור את ג'לאל על אמרותיו בהודעתו השנייה מיום 9.6.13 בלבד. בחקירתו הנגדית הסביר ג'לאל כי בזמן עדותו לא הכיר את הנאשם: **"בזמן שהייתי שם אני מכיר רק את חליל אבל כשחזרתי מבית החולים וראיתי את הוידאו זה מה שראיתי ואמרתי למשטרה. בוידאו ראיתי נור. זה מה שאמרו לי שזה נור אבל אני לא יודע. מי שמכיר את נור אמר לי שזה נור. אני לא מכיר את נור אני מכיר את סבא שלו ואת חליל"** (ר' עמ' 32 ש' 16-18).

ב"כ המאשימה הקריא לג'לאל את חלקים מהודעתו בהם מסר תיאור של הנאשם ואישר כי ראה אותו בורח מהמקום כשבידו האחת חגורה ובידו השנייה סכין (ר' עמ' 32 ש' 22-23 וש' 29). העד אישר כי כך מסר אלא שהוא חזר על כך שאמר את הדברים כי כך שמע וכך נתבקש לספר: **"בזמן שהוא הכל היה בראש שלי מה שאנשים אמרו לי בקופת חולים וסיפרו לי אחר כך ישבתי עם עצמי וחשבתי. אני לא חושב שזה נור בכלל. חזרתי למשטרה עוד פעם ואמרתי להם שאני לא חושב שזה נור אולי זה מישהו אחר ושכל החשד ירד ממנו"** (ר' עמ' 33 ש' 14-15).

ג'לאל אישר כי הוא מכיר את הנאשם על אף שהוא צעיר ממנו וכי משפחת הנאשם גרה בשכונת לו (שם ש' 28-29). ג'לאל לא חזר בו מכך שהותקף בזמן האירוע אולם לא ציין במפורש כי הנאשם היה מבין אלה שתקפו אותו (שם ש' 17-20) ואישר רק כי הנאשם נכח במקום והיה חלק "מהבלגן" (ר' עמ' 34 ש' 1).

בחקירתו הנגדית לב"כ הנאשם ציין ג'לאל כי מקום האירוע היה חשוך וכי במקום נכחו הרבה אנשים אשר ניסו להפריד בין המתקוטטים. העד אישר את דבריו שצוטטו לו מהודעתו הראשונה מיום 7.6.13 ש' 23 שם ציין בפני החוקר כי שמע כי במקום היתה סכין והיא הוחבאה:

**"ש. נכון שבמשטרה בעדות הראשונה ב-7/6/13 כמה שעות לאחר האירוע בש' 23 אתה נשאל אם מישהו החזיק סכין ואתה עונה שהחזיקו סכין והחביאו אותה כך סיפרו לי. האם זה נכון מה שאמרת שם, כלומר העדות שמסרת זה לפי מה שסיפרו לך?
ת. כן.**

ש. האם ראית בעיניים שלך סכין?

ת. לא. ראיתי חגורה.

ש. האם ראית את הנאשם נור דוקר אותך או את טארק?

ת. אני לא ראיתי. אני בכלל לא ידעתי שדקרו אותי. בא בן אדם דקר אותי והלך. אחרי דקה הרגשתי משהו חם. לא ידעתי שדקרו אותי או שבאו לדקור אותי" (ר' עמ' 35 ש' 20-28).

בהמשך כאשר נשאל ספציפית אודות מעשיו של הנאשם באירוע מציין ג'לאל כי הנאשם כלל לא עמד על ידו:

"ש. האם נכון שנור עמירה לא תקף אותך בשום צורה?

ת. נור עמירה היה בבלגן. אני אומר לך לא יודע מי.

ש. הוא לא התקרב אליך הוא הרחיק אנשים אחרים?

ת. נור היה רחוק ממני כן אבל לידי היה חליל וסבא שלו ולא ראיתי את נור אבל מה שסיפרו לי זה משהו אחר. סיפרו לי שנור תקף אותי אבל לא ראיתי אותו" (ר' עמ' 35 ש' 29 - עמ' 36 ש' 2).

כשנשאל ג'לאל אם קיבל פיצוי בסך 50,000 ₪ הוא שלל כי קיבל כסף לכיסו, וציין כי הכסף הועבר לידי סבו מטעם עמותת הצדקה של הכפר ולא מטעם משפחתו של הנאשם. עוד הוסיף כי הכסף התקבל הן בשל הקטטה והן בשל הסכסוך על המבנה.

7. בנוסף לעדויות המתלוננים הגיש ב"כ המאשימה את הודעות הנאשם - **ת/4, ת/5, ת/6** ו-**ת/7**, מזכר דוח צפייה - **ת/8**, לוח צילומים של העד ג'לאל - **ת/9**, לוח צילומים של הנאשם - **ת/10**, לוח צילומים של העד טארק - **ת/11**, מזכרים מיום 6/6/13 ומיום 7/6/13 - **ת/12** ו-**ת/13**, טופס לוואי למוצגים - **ת/14**, תמלול תרגיל חקירה - **ת/15**, דוח פעולה מאת יוני ישראלי - **ת/16**, מזכר - **ת/17**, סיכום מחלה ג'לאל - **ת/18**, סיכום מחלה אטראש - **ת/19**, דוחות פעולה **ת/20-ת/22**, דוח מעצר של הנאשם מסומן **ת/23**, טופס קבלת מוצג לבדיקה וסימון מאת אורן אהרון - **ת/24**, תעודת עובד ציבור - **ת/25**, חוו"ד מומחה כי הכתמים על חולצתו של הנאשם הם כתמי דם - **ת/26**, 2 דיסקים של המקום **ת/27** א' ו- **ת/27** ב'.

ראיות ההגנה

8. מטעם ההגנה העידו הנאשם ואביו מר מוחמד עמירה (להלן: "האב").

עמוד 8

א. **עדות הנאשם** בעדותו בבית המשפט סיפר הנאשם כי הגיע למקום, שכן בדרכו לביתו הבחין בהמון אנשים מתאסף בסמוך למבנה. הנאשם סיפר כי במקום ראה את בני משפחת המתלוננים ואת חלימי עומד על גג רכב ומטלטל את הסולם עליו עמד אדם בשם מחמוד עטון (להלן: "**עטון**") אשר ניסה לתלות שלט על המבנה. הנאשם ציין כי חלימי החזיק בידו סכין קטנה ואיים על הנוכחים כי ירצח את כל מי שיתקרב למבנה, ולכן ניסה להוריד אותו מהרכב ולהרחיקו מהמקום. לגרסתו, לאחר שחלימי ירד מהרכב ההמון שהיה שם החל לתקוף אותו ולרדוף אחריו ובמהלך מנוסתו מהמקום השתחררה החגורה ממכנסיו ולכן הורידה. הנאשם ציין כי בתגרה השתתפו למעלה מ-50 איש וכי בין המשתתפים היו תקיפות הדדיות אשר כללו שימוש בכלים חדים. הנאשם הכחיש כי החזיק במהלך האירוע סכין ועמד על כך שהחזיק בידו חגורה ומכשיר טלפון נייד. הנאשם הכחיש כי דקר את מי מהפצועים וכשנשאל איזו סיבה יש להם להעליל עליו עלילה על לא עוול בכפו, השיב הנאשם כי הסיבה שבחרו למסור דווקא את שמו נעוצה בכך שלחובתו רישום פלילי בגין עבירה של החזקת סכין משנת 2009 וכל הכפר יודע על כך.

עוד מסר הנאשם כי סבו חבר בוועדת הצדקה בכפר ומעורב בסכסוך בין משפחת המתלוננים אודות המבנה. הנאשם הוסיף כי שמע על כך עוד בילדותו. הנאשם ציין כי הסכסוך אינו אישי בין סבו למשפחת המתלוננים והוסיף כי בוועדה חברים עוד 7 אנשים מלבד סבו.

בחקירתו הנגדית חלק הנאשם דבריו של ב"כ המאשימה מהם עולה כי לטענתו לא תקף איש במהלך הקטטה:

"ש. אז אתה אומר שאתה לא תקפת אף אחד נכון.

ת. לא, אני הרבצתי.

ש. למי הרבצת.

ת. אני לא יודע. היה בקטטה מעל 20 איש, אני עמדתי על הרכב עם החגורה ביד, והיו אנשים שניסו לתקוף אותי ולהוריד אותי מן הרכב ואני ניסיתי להגן על עצמי. אם היה לי סכין, למה שאני יגן על עצמי עם חגורה" (ר' עמ' 39 ש' 8-13).

בהמשך חקירתו עומת הנאשם עם גרסאותיו במשטרה. כאשר נשאל הנאשם מדוע בהודעתו הראשונה במשטרה מיום 7.6.13 ש' 39 השיב בשלילה לשאלה אם הוא לבש חגורה, הסביר הנאשם: "**בתחילת החקירה אמר לי החוקר האיש הזה שהיפלת אותו מהרכב נפטר, אז הוא הפחיד אותי**" (שם ש' 16-17). הנאשם הסביר כי במהלך גביית חלק מהודעותיו במשטרה סבר כי אכן חלימי נפטר כתוצאה מהנפילה ובשל כך השיב בשלילה, אולם ציין בבית המשפט כי בהמשך הודעתו הודה בפני החוקר כי עמד על גג הרכב כשבידו חגורה על מנת להגן על עצמו. הנאשם מסר הסבר להימצאות כתמי דם על חולצתו, לדבריו הוא נפצע במהלך הקטטה וכן ציין כי שכב על אותה מיטה עליה שכבו הפצועים (ר' עמ' 41 ש' 1). הנאשם נשאל על השיחה בינו לבין אחיו שתועדה כתרגיל חקירה **ת/15**, שם אחיו מזכיר אותו שמא יספר על הסכין אולם לדברי הנאשם לא זכר כי דיברו ביניהם על סכין וציין כי הם דיברו על המצלמות שכן עניין אותו לדעת אם חלימי נפגע כתוצאה מהנפילה מהרכב. הנאשם גם הסביר כי אחיו חשב בתחילה כי הוא זה

אשר דקר ולכן אמר לו כי עשה טעות גדולה מידי (שם ש' 22). הנאשם התייחס לעניין הסולחה והעיד כי במגזר הערבי מקובל לעשות סולחה ואין זה אומר שהיא נערכה מאחר ודקר את הפצועים.

הודעות הנאשם במשטרה

הנאשם נחקר ומסר ארבע הודעות:

הודעתו הראשונה ת/4 שנגבתה ביום 7.6.13 בשעה 02:01, מספר שעות לאחר האירוע, אישר הנאשם כי השתתף בתגרה ואף אישר כי במהלכה נתן אגרוף לאחד המשתתפים. הנאשם ציין כי במהלך הקטטה נפגע ולכן פונה לבית החולים. בהודעתו הכחיש הנאשם כי החזיק סכין או דקר את מי מהנוכחים. הנאשם אף הכחיש כי הוא החזיק חגורה וציין כי הוא אינו לובש חגורה. הנאשם התייחס לכך שאנשים סיפרו כי הוא זה אשר דקר וטען כי אלו אנשים שקרנים.

הודעתו השניה ת/5 נגבתה כשלושה ימים לאחר מכן ביום 10.6.13 בשעה 10:40 בהודעה זו הסביר הנאשם את הרקע לתגרה וחזר על כך שבמהלכה הוא קיבל אגרוף מאחד המשתתפים. הנאשם המשיך להכחיש כי בידו היתה חגורה והכחיש כי הוא מכיר את הפצועים. הנאשם אף הכחיש כי הפיל את חלימי מהרכב: **"אין כזה דבר. ואני מכחיש את זה וזה לא קרה ולא החזקתי חפץ חד ולא חגורה ולא הפלתי אף אחד מעל הרכב"** (ת/5 ש' 83).

הודעתו השלישית ת/6 נגבתה אף היא ביום 10.6.13 בשעה 13:47. בהודעה זו הוצגו לנאשם סרטים מהמצלמות אשר תעדו את האירוע. לנאשם הוצגו תמונות בהן נראה אחיו, אולם הוא ציין בפני החוקר כי הוא אינו מזהה את הדמות. כך גם כאשר הוצגה לו תמונתו, הנאשם ציין כי הדמות דומה לו, אולם כאשר נשאל מדוע היא מכה בחגורה כשהוא נמצא על גג הרכב, על כך השיב הנאשם כי הוא אינו האדם אשר צולם עומד על הרכב. כאשר הוצגו לו סרטים ממצלמות האבטחה בקופת חולים, אישר הנאשם כי הוא זה אשר נראה בהם.

הודעתו הרביעית ת/7 נגבתה ביום 14.6.13 בשעה 09:09. בהודעה זו הנאשם שב וחזר על כך שהוא היה שותף לקטטה אולם הוא לא החזיק בסכין ולא דקר. לנאשם לא היתה תשובה מדוע מבין כל האנשים דווקא הוא נעצר, אולם הוא העלה סברה לפיה המשטרה חשדה בו ובהמשך חקירתו הוא ציין כי יתכן שנעצר מאחר שיש לו עבר פלילי.

הנאשם נשאל על המעורבים בתגרה, והשיב לחוקר כי הוא אינו יודע את שמות המשתתפים בה. הנאשם אישר במהלך חקירתו כי הוא היה שותף לקטטה ואף ציין שבשל כך חשש מהמצלמות שהיו במקום, אולם שב והדגיש כי הוא לא החזיק בסכין ולא דקר.

בהודעתו אישר הנאשם כי עמד על גג רכב והסביר כי החגורה שימשה אותו להגנתו העצמית. הנאשם נשאל

בהודעה זו על כתמי הדם שנמצאו על חולצתו והוא מסר כי שכב בקופת חולים על אותה מיטה בה שכבו הפצועים.

הנאשם זיהה בסרטון שהוצג לו את סבו אולם כאשר הראה לו החוקר את דמותו שלו, הוא ציין כי הוא אינו מזהה את עצמו (ש' 149-152). בהמשך השיב הנאשם כי יתכן כי הוא זה אשר נראה על גג הרכב (ש' 163). הנאשם מסר לחוקר כי בחקירתו הקודמת לא הודה בכך מאחר שפחד. יחד עם זאת בהמשך כשהשיב לשאלות החוקר, המשיך הנאשם להכחיש כי דקר את הפצועים. הנאשם גם ציין בפני החוקר כי על הרכב עמד מן דהוא ובידו סכין (ש' 179).

ב. **עדות האב** מדברי האב עולה כי הגיע למקום לאחר הדקירה, שכן הוא סיפר כי נקרא להגיע אל קופת החולים כשבמקום היו הנאשם והפצועים. האב העיד כי בין משפחתו לבין משפחתו של טארק, קשרי שכנות אמיצים, וטארק סיפר לו על הקטטה. לדבריו לא ברור לו כיצד הכניסו את בנו לעניין.

עיקר טיעוני הצדדים

9. טענות המאשימה

ב"כ המאשימה טען כי יש להעדיף את גרסת המתלוננים 1-2 ו-3 במשטרה על פני זו שניתנה בבית המשפט. לטענתו, השינוי הקיצוני בגרסת המתלוננים נעוץ בהסכם **הסולחה** שנכרת בין המשפחות עובר לעדותם של המתלוננים בבית המשפט. ב"כ המאשימה הוסיף וטען כי ההסברים שסיפקו המתלוננים לסתירות ולשינויים בגרסתם אינם הגיוניים.

ב"כ המאשימה הוסיף וטען כי אל מול גרסת המתלוננים במשטרה, ניצבת, לבדה, עדותו התמוהה של הנאשם שניסה להרחיק עצמו ולמזער ככל הניתן את חלקו באירוע הקטטה.

לדידו חיזוק להודעות המתלוננים ניתן למצוא בשקריו של הנאשם ובסרטונים המתעדים את התגרה **ת/27 א** ו- **ת/27 ב**. ב"כ המאשימה סבר כי מאחר שבמסגרת הסולחה שנערכה קיבלו הפצועים 50,000 ₪ הדבר מלמד על כך שמשפחת הנאשם פגעה בהם. בשל אלה, לדידו די בראיות שהובאו בפני בית המשפט על מנת להוכיח את אשמתו של הנאשם במיחוס לו בכתב האישום מעבר לכל ספק סביר.

משכך ביקש ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

10. טענות ב"כ הנאשם

בא כח הנאשם, טען כי יש לזכות את הנאשם מהעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום שכן אשמתו של הנאשם לא הוכחה במידה הנדרשת בפלילים.

לדידו, יש להעדיף את עדות המתלוננים בבית המשפט, שכן הן בהודעותיהם במשטרה והן בעת עדותם בבית המשפט טענו המתלוננים כי שמו של הנאשם הוזכר על ידם לאחר שכך נאמר להם על ידי אחרים, אשר לא מסרו גרסה במשטרה, ומשכך מדובר בעדות מפיי השמועה שאינה קבילה ועל כן לא ניתן לבסס עליה הרשעה.

ב"כ הנאשם טען למחדל בעת מעצרו של הנאשם, שכן לטענתו הוא נעצר בעקבות תלונות שווא ומבלי שנחקרו המתלוננים באזהרה, זאת על אף חלקו של חלימי באירוע, אשר הודה כי עמד על גג רכב כשבדו סכין ואיים על הנוכחים.

עוד טען ב"כ הנאשם למחדלי חקירה בכך שלא נערך מסדר זיהוי, זאת על אף שחלק מהמתלוננים טענו כי אינם מכירים את הנאשם.

עוד הוסיף ב"כ הנאשם, כי למרות שמדובר בקטטה רבת משתתפים ועל אף שהרקע לסכסוך עלה בהודעות המתלוננים והנאשם, המשטרה לא חקרה עדים נוספים שנכחו במקום, לרבות עטון אשר תלה את השלט על המבנה, ואנשי ועדת הצדקה שנכחו באירוע והיו חלק ממנו. מכאן שלשיטתו עסקה המשטרה באיסוף חומר אשר מפליל את הנאשם תוך התעלמות מחקר האמת.

בנוסף טען ב"כ הנאשם טענת הגנה מן הצדק, לפיה המאשימה פעלה באפן מפלה ובאכיפה בררנית שעה שבחירה להעמיד לדין רק את הנאשם שעה שמדובר בקטטה רבת משתתפים.

עוד הוסיף כי למרות שבידי המשטרה היה חומר ראייתי המלמד על כך שהעד חלימי עבר עבירה פלילית של החזקת סכין ואיומים וכן ניסיון להפיל את עטון מהסולם, והוא אף הודה במעשים אלה הן בהודעתו במשטרה והן בבית המשפט הוא לא הועמד לדין.

לטענת ב"כ הנאשם, הנאשם, למן הרגע הראשון סיפר את גרסתו לאירוע עליה חזר בבית המשפט. לדידו מדובר בגרסה אמינה, קוהרנטית ונטולת סתירות.

על שום כל אלה, טען הסניגור כי אמנם אין מחלוקת כי הפצועים אכן נדקרו ונפגעו במהלך אירוע הקטטה, אלא שעל פי הראיות שבתיק זה לא ניתן לקבוע במידה של למעלה מכל ספק סביר כי הנאשם הוא שדקר את המתלונן ומשכך בקש לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום.

דין והכרעה

11. לאחר ששמעתי את העדים, עיינתי היטב בחומר הראיות ובטענות באי כח הצדדים, הגעתי למסקנה כי המאשימה לא הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם החזיק במהלך התגרה בסכין וכי הוא זה אשר דקר את הפצועים.

12. בדו"ח הפעולה שכתב רס"ר חראנבה אימן (להלן: "השוטר") בזמן האירוע ת/22 נכתב תחת הכותרת "פרטי הטיפול באירוע" כך: **"הגענו למקום במקום היתה התקהלות של כמאה וחמישים איש בניסיון להבין את פשר המהומה הסבירו לי שיש ויכוח למי שייך בית הספר לתנועה המוסלמית או לוואקף כמו כן היו מספר שלטים רצו לתלות על הבית ספר משפחת אטרש לא קיבלה משפחת עמירה תלתה את השלטים והתקוטטו בניהם בהמשך קיבלתי שיחת טלפון ממפקד התחנה עופר ומסר לי שהדוקר הוא נור מחמד חליל עמירה לציין בתחקור הראשוני של האנשים והמשפחות במקום אף אחד לא סיפר לי על מקומו לציין בזמן התחקור הבחנתי באמבולנס ולטענתם רוצה לפנות חולה לא קשור לאירוע נכנסתי לתוך הקופת חולים בתחקור של הרופאים שם נמסר לי שקוראים לו נור מחמד חליל עמירה לציין שהיתה התקהלות גדולה מאוד בערך מאה וחמישים מאתיים אנשים שרצו להגיע לדוקר אך לאחר שהצלחנו להרחיק את האנשים ולהוציא את העצור מהקופת חולים שוטר פני עליה איתו באמבולנס..."** (ההדגשות שלי ח.מ.ל)

13. קריאת הדוח הראשוני מלמדת כי הנאשם נעצר תוך כדי ההתקהלות ובעקבות מידע שהתקבל בתחנת המשטרה. הנאשם נעצר טרם נגבו הודעות מהמתלוננים או ממי מהנוכחים בתגרה. יתרה מזו, על אף שהשוטר כתב דוח מפורט ובו מהות הסכסוך, שמות המשפחות המעורבות בסכסוך וכד', שמו של הנאשם לא הוזכר מפי אף אחד מהנוכחים במקום. כמו כן, בעת מעצרו של הנאשם לא נתפס על גופו דבר (ר' דוח מעצר ת' 23).

14. המאשימה ביקשה מבית המשפט לבכר את עדויות המתלוננים איימן חלימי וג'לאל, במשטרה על פני עדותם בבית המשפט. למרות בקשה זו, למעט הודעותיו של העד חלימי, אשר הוגשו בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות, ולכן מונחות בפני בית המשפט, הודעותיהם של העדים איימן וג'לאל לא הוגשו כראיה, אלא הועברו לעיונו של בית המשפט לצורך הכרזתם כ"עדים עוינים" והושבו לידי ב"כ המאשימה. משלא הוגשו ההודעות, יכולה המאשימה להתבסס רק על החלקים בהודעה עליהם נשאלו העדים בבית המשפט באופן מפורש. ציטוטים מתוך הודעות איימן וטארק אשר לא הועלו בחקירתם בבית המשפט, ואשר הובאו בסיכומי הצדדים אינם יכולים להוות ראיה, שכן ההודעות לא הוגשו כראיה במסגרת סעיף 10א לפקודת הראיות ומשכך לא ניתן להסתמך עליהם. כך נותרה בפני בית המשפט תמונה חלקית ולא ברורה, שכן הדברים לא הובאו במלואם.

15. עד התביעה היחיד שלא הוכרז עד עוין הוא טארק, אשר מסר עדות עקבית וציין כי לא ראה מי דקר אותו. מדבריו של טארק עולה כי אירוע הדקירה התרחש במקום חשוך (ר' עמ' 28 ש' 24). מעדותו אף עולה כי הוא נדקר שעה שבמקום היו אנשים רבים שהשתתפו בתגרה: **"לא חיפשתי אנשים היתי לדחוף את חליל לאחור וגם את האנשים שעמדו אחריו כי היתה מריבה"**. (שם ש' 26). טארק העיד כי לא ראה את הנאשם במקום על אף שהוא מכיר אותו והיה יכול לזהותו. מבין המתלוננים, טארק הינו העד היחיד אשר לא הוכרז עוין בידי התביעה ומצאתי לתת משקל רב לעדותו.

16. כאמור, הודעותיו של חלימי במשטרה הן ההודעות היחידות שהגיש ב"כ המאשימה בהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות. בהודעתו הראשונה ת/2 ציין חלימי כי הוא אינו יודע מי דקר את הפצועים שכן לא ראה את

הדקירה (ר' ת/2 ש' 46-47 וש' 58) וכן ציין כי בזמן התקיפה היה בידי סבו של הנאשם או נכדיו סכין (שם ש' 43-47). כל שעלה מעדותו הוא כי הנאשם עמד על גג הרכב כשבידו סכין (שם ש' 37).

17. מצפייה בסרטון ת/27א מצלמה מספר 5 בשעה 10:18:44 נצפים על גג הרכב שניים, כאשר אחד מהם הוא הנאשם. בהמשך ניתן לצפות כי בידו של הנאשם חגורה. גם לאחר התעמקות בתמונה לא הצלחתי להבחין כי בידי הנאשם חפץ נוסף. זאת ועוד. מלבד הנאשם עומד אדם נוסף על גג הרכב, ולא מן הנמנע כי אדם זה הוא אשר אחז בסכין.

18. רק בהודעתו המאוחרת יותר ת/3, שנגבתה כשישה ימים לאחר האירוע, מספר חלימי כי ראה את הנאשם דוקר. אולם מיד הסביר כי ניתן לראות בצילומים כי לאחר הדקירה הנאשם יוצא ובידו סכין, כאילו צפייה בתמונות היא זו אשר הובילה אותו למסקנה זו. בחנתי היטב הן את הצילומים המוצגים בדיסק ת/27א והן את אלה המתועדים בת/27ב ולא מצאתי תמונה בה נראה הנאשם אחוז בסכין.

19. בעדותו בית המשפט ביקש חלימי לספר את האמת, הוא העיד על עצמו כי הינו אדם דתי אשר מחויב לעשות כן. מעדותו בבית המשפט היה ניתן להתרשם כי חלימי עדיין מסוכסך עם ועד הצדקה והוא אף העיד כי הסולחה לא עניינה אותו שכן בינו לבין ועד הצדקה קיים סכסוך משמעותי מאחר שהוא חשף שחיתויות והוא אף מבוקש בשל כך (ר' עמ' 27 ש' 4-6). מכל האמור, לא מצאתי שיש להעדיף את דבריו של חלימי במשטרה על פני דבריו בבית המשפט. יתרה מזו, לעד היו שתי גרסאות במשטרה וגרסתו הראשונית שנמסרה בסמוך לאירוע תואמת את דבריו בבית המשפט לפיהם לא ראה מי דקר את הפצועים וכי בני משפחת הנאשם והנאשם כלל לא החזיקו סכין בזמן התקיפה.

20. אשר לבקשת המאשימה כי בית המשפט יעדיף את גרסאות איימן וג'לאל במשטרה, לא מצאתי להעתר לבקשה זו. ראשית משום שהודעות אלה לא הוגשו כראיה, ואין לו לבית המשפט אלא את מה שנאמר בפרוטוקול הדיון. אכן מהציטוטים אותם ציטט ב"כ המאשימה לאיימן מתוך הודעותיו עולה כי הוא סיפר במשטרה כי ראה את הנאשם מחזיק בסכין ודוקר את הפצועים (ר' עמ' 10 ש' 30-31 וכן עמ' 11 ש' 10 וש' 15-17), אלא שב"כ הנאשם הפנה לעדות איימן מיום 12.6.13 ש' 29 שם מוסר איימן כי לא ראה ממש את הדקירה (ר' עמ' 10 ש' 9 וכן עמ' 5 רישא לסיכומי ב"כ הנאשם שם מובא הציטוט אליו הפנה בפרוטוקול). שנית, גם על עדותו של ג'לאל קשה לסמוך, שכן על פי שאלות ב"כ המאשימה לעד, הוא ידע לספר כי ראה את הנאשם עם סכין על הרכב, אולם לא ידע להגיד מי דקר אותו או את טארק. ולכך יש להוסיף כי ב"כ הנאשם הפנה להודעתו הראשונה של ג'לאל בה סיפר העד כי כך סיפרו לו אנשים שהיו במקום (ר' עמ' 31 ש' 28).

21. במצב דברים זה, בו אין בפני בית המשפט את מלוא גרסתם של העדים וההגנה הצביעה על בקיעים בהודעותיהם מהם עולה כי העדים אמרו לחוקרים כי שמעו מאחרים על זהות הדוקר, וכי לא ראו את הדקירה, יש קושי גדול לקבל רק את החלקים אותם המאשימה בוחרת לאמץ מהעדות ומשכך לא מצאתי להעדיף גרסה חלקית זו. לכך מצטרפת העובדה כי הנאשם נעצר במהלך הקטטה והשמועה לפיה הוא

הדוקר, הסתובבה בכפר. הדבר עולה מניתוח עדויות המתלוננים אשר לא חזרו מהדברים שמסרו במשטרה, אולם העידו כי מסרו בחקירתם את שמו של הנאשם בשל השמועות שהיו במקום.

22. לא נעלם מעיני כי גרסתו של הנאשם גדושה בשקרים. הנאשם מרחיק עצמו מהמעשים למן הרגע הראשון, ושיקר בשלושת חקירותיו שכן טען כי מעולם לא החזיק או לבש חגורה וכי לא עלה על גג הרכב.

הנאשם אמנם הסביר כי נאמר לו שחלימי מת כתוצאה מנפילה מהרכב ולכן מהפחד שיואשם בהריגתו שיקר (ר' עמ' 39 ש' 16), ברי כי אין בדבריו אלה כדי להצדיק את שקריו. יחד עם זאת קריאה מעמיקה של העדויות מלמדת כי הנאשם משנה את גרסתו מעת לעת ביחס לחלקו בתגרה, עליתו לגג הרכב והשימוש בחגורה, אולם הוא נשאר איתן בהכחשתו כי לא נשא סכין ולא דקר את הפצועים. משחשב הנאשם כי כתוצאה מהפלתו של חלימי מגג הרכב הוא נפטר, לא ניתן לייחס את הכחשתו העקבית להחזקת הסכין ולדקירה, בכך שמדובר בעבירה חמורה ממנה חשש, מה גם שהנאשם ראה את הפצועים מובלים לקופת חולים וידע כי הם רק נפצעו כתוצאה מהדקירה.

23. על בית המשפט לנקוט **משנה זהירות** בטרם ייחס משמעות ראייתית לשקרים של נאשם. שכן לעתים שקרי הנאשם נובעים ממתח נפשי או ממצוקה שבהם הוא נתון, או שמטרתם להרחיקו מעבירה שלא ביצע או למנוע הסתבכותו בה, או שהם נובעים מתוך רצון לחפות על אדם אחר (ראו למשל והשוו: ע"פ 235/60 **מנצור נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד טז(1) 647, 645 (1962); ע"פ 950/80 **כהן נ' מדינת ישראל**, פ"ד לו(3) 561, 569 (1982); ע"פ 632/83 **הרוש נ' מדינת ישראל** פ"ד לט(1), 253, 268-269 (1985); ע"פ 5152/91 **חליוה נ' מדינת ישראל**, בפסקה 15 (17/10/95); ע"פ 8002/99 **בכר נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(1) 135, 142 (2001); ע"פ 5582/09 **פלוני נ' מדינת ישראל**, בפסקה 134 לחוות דעתו של כב' השופט י' עמית (18/10/10); ע"פ 3751/11 **אבו טראש נ' מדינת ישראל**, בפסקה 65 (2/9/12); ע"פ 7832/04 **פלוני נ' מדינת ישראל** הנ"ל, בעמ' 22-23; **קדמי, על הראיות**, חלק ראשון, 305). נראה כי יש רגליים לטענות הנאשם מדוע בחר לשקר בגרסאותיו הראשונות, ולכן לא מצאתי כי יש בשקרו של הנאשם כדי לחזק את ראיות התביעה בשאלת זהותו של הדוקר.

24. אשר לעבירת התגרה, אכן עולה מעדויות העדים ומעדות הנאשם עצמו כי הוא לקח חלק אלים בתגרה. הוא תקף את חלימי, משך ברגלו והפילו מהרכב, הוא עלה על גג רכב והניף בידו חגורה, אולם לא ניתן להתעלם מהתחושה הקשה שהמשטרה בחרה לעצור צד אחד לסכסוך. גם כאשר הודה חלימי במשטרה כי עלה על גג הרכב על מנת למנוע את תליית השלט ונענע את הסולם עליו עמד עטון, לא טרחה המשטרה לחקרו תחת אזהרה בגין מעשיו אלה. באירוע רב משתתפים של תגרה לה שותפים שני צדדים ורק צד אחד נחקר כחשוד, על אף שצפייה בדיסקים ת/27 מלמדת על תקיפות הדדיות, אני מקבלת את טענת ההגנה לאכיפה בררנית. טענה זו מצטרפת לעדויות הבעייתיות והעדר ראיות חיצוניות תומכות שהוצגו בתיק.

25. אשר על כן ולאור האמור לעיל, נותר בליבי ספק שמא הנאשם לא אחז בסכין בידו ולא דקר את הפצועים ומשכך אני מזכה אותו מעבירה של החזקת סכין ומשתי עבירות של פציעה. הנאשם אף מזכה מעבירה של השתתפות בתגרה מחמת הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתנה היום, א' אייר תשע"ד, 01 מאי 2014, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.